

Det er ikke korrekt, at personer, der har bødegæld, kan unddrage sig fuldbyrdelsen blot ved at hævde, at de gerne vil, men ikke kan betale.

Betales bøden ikke, skal politiet søge beløbet inddrevet, medmindre inddrivelse ikke skønnes mulig eller væsentligt vil forringe den pågældendes levevilkår. Dette fremgår af straffelovens § 52, stk. 3. Inddrivelse sker som tvangsfuldbyrdelse ved fogedrettens foranstaltning eller ved indeholdelse i løn eller overførselsindkomst.

Det følger af straffelovens § 53, at afsoning af bødeforvandlingsstraffen først bliver aktuel, hvis en bøde ikke indgår på den måde, som lovgivningen foreskriver. Heraf følger, at afsoning af bødeforvandlingsstraffen kan komme på tale i tilfælde, hvor den på gældende må antages at være i stand til at betale bødebøbet helt eller delvis, men på trods heraf ikke betaler bøden eller indgår på eller misligholder en tilbudt afdragsordning eller undlader at give politiet oplysninger om økonomiske forhold, som er påkrævet for at vurdere betalingsevnen.

Tilbage bliver en restgruppe, hvor eftergivelse af bødebøbet kan blive aktuel.

Hel eller delvis eftergivelse af bøder finder i almindelighed sted, hvis politiet finder det åbenbart, at beløbet ikke kan inddrives, og den pågældendes livsforhold er af en sådan karakter, at det kan påregnes, at han uden egen skyld vil være ude af stand til inden for rimelig tid helt eller delvis at betale beløbet.

Hensynet til retshåndhævelsens effektivitet kan dog tale imod eftergivelse, f.eks. ved overtrædelse af færdselslovens bestemmelser om kørsel i spirituspåvirket tilstand, eller hvor den pågældende gentagne gange har gjort sig skyldig i overtrædelse af samme karakter. Det er normalt en forudsætning for eftergivelse, at den pågældende ikke er dømt gentagne gange eller har gjort sig skyldig i grovere lovovertrædelser.

Det kan endelig oplyses, at en arbejdsgruppe med deltagelse af repræsentanter for Direktoratet for Kriminalforsorgen, Rigspolitichefen og Foreningen af Politimestre for tiden undersøger forskellige muligheder for effektivisering af bødeinddrivelsen.

Spm. nr. S 154

Til indenrigsministeren (14/10 98) af:

Tom Behnke (FP):

»Hvad er regeringens planer for at få herboende udlændinge til frivilligt at vende tilbage til deres hjemland?«

Begrundelse

Det er nu kommet frem, at antallet af udlændinge, der frivilligt vender tilbage til deres hjemland, har været stærkt faldende de sidste år. For 1998 er tallet nu helt nede på kun godt 100, hvilket slet ikke står mål med det antal udlændinge, der er i Danmark og kommer til Danmark.

Hvis der fortsat skal være mulighed for at hjælpe flygtninge, der har brug for hjælp, må det være en selvfølge, at udlændinge, der ikke længere har et reelt behov for at være i Danmark, motiveres til at drage hjem igen.

Svar (28/10 98)

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen):

Udlændinge, der ønsker at vende tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland, har mulighed for at få hjælp til repatriering efter de gældende regler herom.

Disse regler indebærer, at der ydes udlændinge, der ønsker at vende tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland, økonomisk støtte og vejledning i forbindelse med beslutningen om at repatriere.

Inden der træffes beslutning om at repatriere, skal der tages hensyn til mange forhold, så som sikkerhedssituationen i hjemlandet, muligheden for at skaffe sig bolig, arbejde, uddannelse m.v.

I årene 1991-1997 var antallet af repatrierede personer ifølge oplysninger fra Dansk Flygtningehjælp følgende:

I 1991 repatrierede 125 personer, i 1992 repatrierede 125 personer, i 1993 repatrierede 77 personer, i 1994 repatrierede 199 personer, i 1995 repatrierede 169 personer, i 1996 repatrierede 556 personer og i 1997 repatrierede 391 personer. I de første 9 måneder af 1998 repatrierede i alt 183 personer.

Der er således ikke tale om, at antallet af personer, der er repatrieret, har været stærkt faldende de sidste år, således som det hævdes i